

มาตรา 103 แห่งกฎหมาย ป.ป.ช.

การรับทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดของเจ้าหน้าที่ของรัฐ



- ห้ามมิให้เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ได้รับทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดจากบุคคล นอกเหนือจากทรัพย์สินหรือประโยชน์อันควรได้ตามกฎหมาย หรือกฎ ข้อบังคับ ที่ออกโดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย เว้นแต่การรับทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดโดยธรรมจรรยา ตามหลักเกณฑ์และจำนวนที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. กำหนด
- บทบัญญัติในวรรคหนึ่งให้ใช้บังคับกับการรับทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใด ของผู้ซึ่งพ้นจากการเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐมาแล้วยังไม่ถึงสองปีโดยอนุโลม



- มาตรา **103/1** บรรดาความผิดที่บัญญัติไว้ในหมวดนี้ให้ถือเป็นความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการหรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรมตามประมวลกฎหมายอาญาด้วย



องค์ประกอบของมาตรา 103

1. เจ้าหน้าที่ของรัฐ
2. ห้ามรับทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใด
3. จากบุคคล
4. นอกเหนือจากทรัพย์สินหรือประโยชน์อันควรได้ตามกฎหมาย
หรือกฎ ข้อบังคับที่ออกโดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่ง
กฎหมาย
5. เว้นแต่การรับทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดโดยธรรมจรรยา
ตามหลักเกณฑ์และจำนวนที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. กำหนด



เจ้าหน้าที่ของรัฐ

มาตรา 4 พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 ได้แก่

1. ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง
2. ข้าราชการหรือพนักงานส่วนท้องถิ่นซึ่งมีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำ
3. พนักงานหรือบุคคลผู้ปฏิบัติงานในรัฐวิสาหกิจหรือหน่วยงานของรัฐ
4. พนักงานหรือบุคคลผู้ปฏิบัติงานในหน่วยงานของรัฐ
5. ผู้บริหารท้องถิ่นและสมาชิกสภาท้องถิ่นซึ่งมิใช่ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง



ประโยชน์อื่นใด

ประโยชน์อื่นใด หมายถึง สิ่งที่มีมูลค่า ได้แก่ การลดราคา การรับประกันแท่ง การรับบริการ การรับฝึกอบรม หรือสิ่งอื่นใดในลักษณะเดียวกัน



บุคคล

บุคคลธรรมดา (มนุษย์)

นิติบุคคล (บริษัท ห้างหุ้นส่วนจำกัด สมาคม ฯลฯ)



ทรัพย์สินหรือประโยชน์อันควรได้ตามกฎหมาย หรือกฎ

ข้อบังคับที่ออกโดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

เงินเดือน เงินประจำตำแหน่ง ตาม พ.ร.บ.เงินเดือนหรือเงินประจำตำแหน่ง

ค่าจ้าง ตามระเบียบที่เกี่ยวกับค่าจ้าง

เบี้ยเลี้ยงเดินทาง ค่าที่พัก ค่าพาหนะ ตาม พระราชกฤษฎีกาค่าใช้จ่ายเดินทาง

ไปราชการ หรือตามระเบียบขององค์กรอิสระตามรัฐธรรมนูญ

ค่าที่พัก ค่าเดินทาง รับประทานอาหาร ตามระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วย

ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการฝึกอบรม ฯ

ค่าสมนาคุณวิทยากร ตามระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับ

การฝึกอบรม ฯ



การรับทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดโดยธรรมจรรยา

หมายความว่า การรับทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดจากญาติ
หรือจากบุคคลที่ให้อำนาจในโอกาสต่างๆ โดยปกติตาม
ขนบธรรมเนียม ประเพณี หรือวัฒนธรรม หรือให้อำนาจตาม
มารยาทที่ปฏิบัติกันในสังคม



ประโยชน์อื่นใด

หมายถึง สิ่งที่มีมูลค่า ได้แก่การลดราคา
การรับประกันแท่ง การรับบริการ การรับฝึกอบรม
หรือสิ่งอื่นใดในลักษณะเดียวกัน



หลักเกณฑ์และจำนวนที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. กำหนด

1. รับจากญาติโดยเสน่หาตามที่เหมาะสมตามฐานานุรูป
2. รับจากบุคคลที่ไม่ใช่ญาติตามโอกาส หรือตาม
ขนบธรรมเนียมประเพณี ครั่งละไม่เกินสามพันบาท
3. รับทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดที่การให้นั้นเป็นการ
ให้ในลักษณะให้กับบุคคลทั่วไป



การรับทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดที่ไม่เข้าข่ายยกเว้น

มีความจำเป็นต้องรับเพื่อรักษาไมตรีมิตรภาพ หรือ
ความสัมพันธ์อันดี

วิธีการ

1. ต้องแจ้งรายละเอียดข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการรับต่อ
ผู้บังคับบัญชา ซึ่งเป็นหัวหน้าส่วนราชการ
2. ผู้บังคับบัญชาวินิจฉัยว่าสมควรรับหรือไม่



การรับทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดที่ไม่เข้าข่ายยกเว้น

กรณีผู้บังคับบัญชาวินิจนัย

- รับได้ สามารถรับทรัพย์สินนั้นเป็นของตนเองได้
- รับไม่ได้ ให้คืนทรัพย์สินนั้นแก่เจ้าของ กรณีไม่สามารถคืนเจ้าของได้ให้ส่งมอบทรัพย์สินนั้น
หน่วยงานที่สังกัดโดยเร็ว



กรณีผู้รับทรัพย์สินเป็นหัวหน้าส่วนราชการสูงสุดระดับ
กระทรวง หรือกรรมการ หรือผู้บริหารสูงสุดของรัฐวิสาหกิจ

ให้รายงานรายละเอียดข้อเท็จจริงต่อผู้มีอำนาจแต่งตั้ง
ถอดถอน



กรณีผู้รับทรัพย์สินเป็นประธานองค์กรอิสระหรือ
หัวหน้าส่วนราชการที่ไม่มีผู้บังคับบัญชาถอดถอน

ให้แจ้งรายละเอียดข้อเท็จจริงต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช.



กรณีผู้รับทรัพย์สินเป็น สส. ,สว. , สมาชิกสภาท้องถิ่น

ให้แจ้งรายละเอียดข้อเท็จจริงต่อประธานสภา

- ประธานสภาผู้แทนราษฎร
- ประธานวุฒิสภา
- ประธานสภาท้องถิ่น (อบจ.,เทศบาล ,อบต.,กทม.,เมือง
พัทยา แล้วแต่กรณี



บทกำหนดโทษ

มาตรา 122 เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ใดฝ่าฝืนบทบัญญัติมาตรา 100

มาตรา 101 หรือมาตรา 103 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 3 ปี

หรือปรับไม่เกิน 60,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

กรณีความผิดตามมาตรา 100 วรรค 3 หากเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ใด
พิสูจน์ได้ว่า ตนมิได้รู้เห็นยินยอมด้วยในการที่คู่สมรสของตน
ดำเนินกิจการตามมาตรา 100 วรรค 1 ให้ถือว่าผู้นั้นไม่มีความผิด

